

[**Thøstrup.**]

Siden dette blev skrevet, har vi jo fået en ny grundlov, der på enkelte punkter har udvidet domstolenes prøvelsesret vedrørende ejendomsretten, og vi har fået en ombudsmand, der har haft en overordentlig stor betydning på dette område. Og selv om nu domstolenes adgang til at prøve forvaltningens afgørelser ikke i almindelighed er forøget, så er det dog ejendommeligt at se, at man med forslaget her går lige den modsatte vej af det foreslåede, idet man borttager enhver form for juridici garanti fra dette vigtige område. At man tillige sætter de kommunale myndigheder til side, har jeg omtalt ved første behandling. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at den ordning, som forslaget vil etablere, yder den ringest mulige garanti mod vilkårlige afgørelser, som tænkes kan.

Vi kan derfor ikke medvirke til forslaget, men jeg håber, ligesom det ærede medlem hr. Ib Thyregod, at der kan blive lejlighed til yderligere forhandling, og at der må blive givet den fornødne tid hertil.

Hauustrup Clemmensen: Forslaget til lov om særlig indkomstskat skal have virkning fra 1. januar 1965. Alle er vel enige om, at landets borgere har et naturligt krav på at kende indgribende lovregler i god tid før deres ikrafttræden, i øvrigt en praksis som den høje regering efter vor mening ikke altid er lige lydhør over for, men der er intet sagligt motiv, der i dette lovforslag gør det nødvendigt, at det gennemføres inden den 1. juni 1963.

På denne baggrund håber jeg, man vil forstå, at vi er skuffede over, at de principforslag, de to store oppositionspartier har forelagt i udvalget, overhovedet ikke har været til en realitetsbehandling. Vi finder, at dette ikke er rimelige og saglige vilkår at byde oppositionen. Det understreges ikke mindst i denne samling gang på gang fra den høje regerings side, at oppositionen har en naturlig pligt til at gøre rede for et alternativ til regeringsforslag, hvis vi ikke er enige i disse. Når vi så gør det, som det bl. a. er sket i dette udvalgsarbejde, finder vi, at vi må være berettigede til at være skuffede over, at dette alternativ ikke har været underkastet en rimelig og naturlig behandling fra flertalspartiernes side.

Jeg vil gerne have lov til at understrege, at vi i vore principforslag har erklæret os rede til at medvirke til gennemførelse af en frigørelsesafgift, der erlægges, når fast ejendom sælges til anden anvendelse, netop fordi det er her, de store prisstigninger konstateres. Det var derfor også med glæde jeg hørte det ærede medlem hr. Holger Eriksen give udtryk for, hvor stor vægt det ærede medlem havde lagt på denne tanke, fremført af oppositionen, om frigørelsesafgiften, og det ærede medlem var oven i købet så elskværdig at henvise til, at der fra den juridiske sagkundskabs side netop var givet udtryk for tilsvarende synspunkter. På denne baggrund synes jeg vi må have lov til at glæde os over, at denne debat dog har været præget af en lidt anden tone end den, vi var vidne til ved første behandling. Men vi er stadig skuffede over, at man så ikke vil gå ind i udvalgsarbejdet på en realitetsbehandling af de forslag, som her er fremkommet. Jeg ved meget vel, at den højtærede statsminister i efteråret omtalte en fremtrædende partifælle som en god forhandler, der uden at opgive egne standpunkter var rede til at lytte til modparten. Her har det altså knebet lidt endda med at få tid til at lytte til modparten. Men jeg synes, at det en gang imellem kan være svært at nå til det samarbejdende folkestyre, hvis den gode forhandler karakteriseres som den forhandler, der uden at opgive egne standpunkter blot kan lytte til modparten. Vi mener altså, at det er det, vi har været ude for i dette udvalg, og vi er skuffede derover.

Jeg vil gerne have lov til at understrege, at vi finder, at denne frigørelsesafgifts provenu passende kunne stilles til rådighed for kommunerne, bl. a. til brug for byggeomdning, fordi der vel netop her er et vældigt behov, og det må også være en naturlig opgave for kommunerne at få disse midler til rådighed til køb af områder til rekreative formål. Derimod er vi naturligvis, som det også er understreget i vor del af betænkningen, fortsat modstandere af at betragte konjunktursvingninger i de værdier, den enkelte nu har sparet op i, som indkomst.

Det må være naturligt for os at pege på, at når jord, der forbliver i samme anvendelse, stiger i pris, er det i stor udstrækning på grund af inflationen, den inflation, som